

4. העתירה מעלה שתי שאלות עקרוניות, הקשורות זו בזו. הראשונה, האם המעשים שנעשו בעותר מהווים עינויים; השנייה, האם החלטת היועץ המשפטי לממשלה שלא לפתוח בחקירה בהתבסס על טענת החוקרים להגנת הצורך הינה כדין וסבירה. שלוש חוות הדעת מביאות ידע ומומחיות חיוניים על מנת לענות לשאלות מורכבות שלו שלא הוכרעו מעולם בדין הישראלי.

5. חוות-הדעת הפורנויות עניינה במסקנותיהן של שתי רופאות וד"ר לפסיכולוגיה שבדקו את העותר וחיוו דעתן לעניין הממצאים הפיזיולוגיים והפסיכולוגיים שנותרו בגוף העותר ובנפשו מתקופת חקירתו ומהאמצעים שהופעלו כלפיו. מחוות-דעת זו עולה כי

הדורשים מרכיב של כאב וסבל, כמו גם בשאלת אמינות טענותיו של העותר והוכחת האמצעים הקונקרטיים שהופעלו כלפיו. כל טענות המשיבים המתייחסות לגירסה העובדתית שהעלה העותר בפני עורכות חוות הדעת אינן ממין העניין. חוות הדעת אינה מוגשת על מנת להביא גירסה נוספת של העותר או כדי לחזק את הדברים שנמסרו מפיו, הדברים הינם חלק מחוות דעת המוגשת לצורך הבאת מסקנותיהן המקצועיות של המומחיות, ונערכה באופן מקצועי שאינו מאפשר שלא לכלול דברים אלו בתוכה. אם העותר כלל בדבריו תלונה על מחסור באוכל שלא הופיעה קודם לכן, אין בכך כדי להשפיע או לשלול את מסקנות חוות הדעת, ובכלל זה הטחה בקיר, מכות, תנוחת בנה, איזוק גבוה והדוק, כיפוף אצבעות וכרעה. בוודאי שאין בכך טעם שלא לקבלה כראייה. בית המשפט ייתן לדברי העותר את המשקל הראוי או שיבחר לא לתת להם משקל כלל, אך אין זה ראוי שתתקבל החלטה בעתירה זו ללא שקילת החלק המקצועי שבחוות-הדעת.

6. חוות דעת המומחים הבינלאומיים, מהווה ניתוח משפטי בהתאם לדין הבינלאומי של שאלת קיומם והוכחתם של עינויים בהתאם להגדרת האמנה, ויישום לעניינו של העותר. בניגוד לאמור בתגובת המשיבים, היא אינה נשענת על חוה"ד הפורנויות (בלבד) אלא על מספר מסמכים, וביניהם מסמכים שונים מחקירת העותר, ומסמכים הקשורים לעתירה. המומחים מתייחסים למספר עניינים מרכזיים שאינם קשורים כלל לחוות הדעת הפורנויות כמו למניעת הפגישה הממושכת של העותר עם עו"ד והחזקתו בחקירה ללא כל קשר עם החוץ. לכן התנגדות המשיבים מבוססת על טענה עובדתית שגויה.

בנוסף, כמצוין לעיל, העותר העלה בכל תלונותיו טענות בדבר מכלול אמצעים אלימים שנקטו כנגדו, אשר על פי חוות דעת המומחים מהווים עינויים על פי המשפט הבינלאומי. המומחים הינם פרופסורים בעלי שם ובעלי נסיון מקצועי רב, שחלקם כיהנו ומכהנים בגופים המרכזיים האחראים לאכיפת האמנה נגד עינויים, שלושה מהם כיהנו כדווחים מיוחדים (special rapporteur) של האו"ם לעינויים, בנוסף על עבודתם האקדמית הבולטת בנושא.

7. חוות דעתם של פרופ' קרמניצר ופרופ' שני עוסקת בשאלה השנייה והיא תחולתה של הגנת הצורך. פרופ' יובל שני הינו מומחה למשפט בינלאומי וחבר בוועדה לזכויות אדם של האו"ם, פרסומיו עוסקים במשפט בינלאומי ולפיכך מומחיותו הינה בעיקר בתחום זה. פרופ' קרמניצר